

UNIVERSITĀTES AVĪZE

LATVIJAS UNIVERSITĀTES IZDEVUMS

Iznāk kopš 1989. gada 7. septembra

Nr. 35

1990. GADA 4. JŪNIJA

Maksā 2 kap.

KORPORACIJAS

ZĀLA MŪSU TĒVU ZEME

KORPORACIJAS «LETTONIA» KRĀSU DIENA

«Zāla mūsu tēvu zeme,
Zīla tēvu debestīja,
Zelta saule pāri spīd.»

(J. Sandera tulkojums)

Tālu pagātnē tie trīsdesmitie gadi, kad katreiz 30. aprīļa vakarā pulcējāmies konventa dārzā Valdemāra ielā 55, uz Maija sagaidīšanu. Vēlā krēslā pie ugunsaura liesmām Lapu mēneša atnāksanu svecīam ar dziesmu «Jau ziedonis klātu, un kokiem lapas plaukst». Vecromantiskie vārdi un meldija šogad neskanēja, nebija sagaidīšanas, jo nav atgūts toreiz īpašumā esošais nams ar gruntsgalbu, ne dārza vieta.

Pēc lielā sirsniņā nosvinētās «LETTONIA's» 120 gadu jubilejas februārī, sanācām Vecpilsētā 14. maija pēcpusdienā uz Svētā Konventu, jo pirms 108 gadiem šai datumā Mētraīnē tika oficiāli apstiprinātas un atklātas «LETTONIA's» krāsas: ZĀLŠ—ZILS—ZELTS (nomainot līdzīnējās: sarkans—balts—sarkans un sarkans—balts—zelts).

* 1881. g.—
I. coetus ar J.
Sanderu vidū.

Korporacijas atziņā lieli noplīni t. l. senioram Jānim Pārstraujanam. Notika pirmais svīnīgais gājiens aiz karoga, kuru nesa t. l. oldermanis Kārlis Avots. Savu Tērbatas Alma mater lettōpi apsvēca ar dziesmu. Ar Latvijas Republikas himnu nobeidzīm savu Svētā Konventu, ar klusuma bridi godinājām visas Aizgājušo audzes.

Svinīgo solijumu «LETTONIA's» karogam nodeva mūsu septiņpadsmīt jaunie krāsneši. Sekoja Zemes Tēva ceremoniāls, tad tradicionālais komerss, kurā klat bija arī daži lettōpi no Kanādas, Amerikas un Rietumvācijas. Mūsu sakari un sadarbība ar ārzemēs dzīvojošiem tautiesiem nostiprinās.

Atjaunotā «LETTONIA» darbojas jau vairāk nekā desmit mēnešus. Apstiprināta korporacijas Filistru palīdzības biedrība, darbību uzsācis Prezidijs Konvents (PIK!), kurā prezidē «LETTONIA».

Mūsu krāsas nav tikai ārējo refleksu izteicējas, to saturis dzīlāks nekā karogā izvēlētās Latvijas toreizējo provinču krāsas. Tās saistītas ar tautas atmodu, nacionālo apziņu, valodas kopšanu, savu kultūru, vēsturi, latviešu pilsoniskās līdztiesības centieniem 19. gs. otrajā pusē. Vairāk nekā simts gadus joti daudzi mūsu tautas studenti un filistri godam un cildeni nesuši zāl—zil—zelta krāsas visu mūžu. Mīlējuši, pratuši aizstāvēt. To daris arī tie korporacijas vecākās un jaunākās paaudzes pārstāvji, kas šogad 14. maija vakarā Vecpilsētā no jauna apliecināja savu uzticību karogam.

Tāpat kā latvju tautas identitātei, centieniem, to piepildījumam.

ZĀLŠ—ZILS—ZELTS ZELS!

ARVIDS AISTERS,
«LETTONIA's» Lit! Vak! t. l. priekšnieks

LU PADOME

TEOLOGIJAS FAKULTĀTE ATGRIEŽAS UNIVERSITĀTĒ

Šķiet, vēl pavism ne sen 25. janvārī Universitātes Padome nolēma tuvākajā laikā atjaunot Teoloģijas fakultātes darbību Alma Mater ietvaros. Tagad ir pienācis laiks veikt konkrētus pasākumus šī lēmuma īstenošanā, kas arī tika darīts. Blakus vēsturiskajam 25. janvārim tāgad stāv 28. maijs — diena, kad Padome vienbalsīgi bija par to, ka «Ar 1990. gada 1. jūniju jāatjauno Latvijas Universitātē Teoloģijas fakultāte ar juridiskas personas statusa piešķiršanu.

Ar 1990. gada 1. septembrī jāatsāk studijas LU Teoloģijas fakultātē uz līdzīnējā Teoloģijas semināra bāzes, paredzot 30 studentu uzņemšanu 1990./91. mācību gadā.

Padomes sēdē vispirms runāja prorektors J. Niedritis. Viņš aplūkoja tās problēmas, kas saistītas ar šadas jaunas struktūrvieribas rašanos mūsu Universitātē. Teoloģijas fakultāte ir jau bijusi. 1940. gadā to likvidēja. Kopš 1969. gada pastāv Evangeliski luteriskās Baznīcas seminārs, uz kura bāzes turpmāk darbosies Universitātes Teoloģijas fakultāte. Prorektors minēja tās problēmas, kas šādā situācijā izvīrzas. Vispirms, materiāla bāze, tad pasniedzēju kadri, viņu kvalitāte un samaksa.

Professors Roberts Akmentiņš, Teoloģijas semināra rektors,

līdz ar fakultātes atjaunošanu — tās dekāns, izteicās, ka jaunājums par fakultātes atvēršanu jārisina isi, lietišķi un skaidri, tikpat isi, kā 1940. gada 22. augustā tika lemts par tās likvidēšanu. Sodien, 1990. gada 28. maijā, mēs atgriežamies. Nākam atpakaļ ar Latvijas brīvvalsts laika Universitātes tradīcijām, kurās esam saglabājuši mūsu Baznīcas Teoloģijas seminārā. Esam arī sarunājuši tautiesus ārzemēs, kas ir ar mieru braukti un strādāt Latvijā.

Savukārt Juris Rubenis, semināra prorektors, bet pie fakultātes — dekāna vietnieks, atzīmēja, ka pirmajā mācību gadā fakultāti finansēs Latvijas luteriskā Baznīca.

Kārlis Gačītis, šīs Baznīcas arhibiskaps, piebilda, ka turpmāk fakultātes finansēšanu veiks valsts.

Padomes locekļus interesēja, vai citu fakultāšu studentiem, ja viņi vēlēsies, būs iespējās apmeklēt lekcijas Teoloģijas fakultātē. Uz šo jautājumu J. Rubenis atbildēja, ka viņi to varēs darīt. Vienas Universitātes studentiem ir tiesības klausīties vienas lekcijas, kādas šajā universitātē notiek. Pastāv tikai problema ar telpām. Pašreizējās telpas ir mazas, daudzīm klausītājiem vietas tur nepietiek. Taču Rīgas pilsētas izpildkomiteja sola līdz šī gada beigām Baznī-

cas rīcībā nodot ēku, kurā pašreiz atrodas TTP kultūras nams. Šī ēka kādreiz jau bija Baznīcas īpašums, kuru tai atsavināja. Fakultātes pasniedzēji ir gatavi daši lekcijas arī citās fakultātēs. Kā vēl piebilda profesors R. Akmentiņš: «Mēs iesim pie visiem un neatradīsim nevienu, kas nāks pie mums.»

Šī gada 8. maijā Latvijas Evangeliski luteriskās Baznīcas Konsistorija savā sēdē arī ir plenēmusi lēmumu par Teoloģijas fakultātes atjaunošanu uz līdzīnējā Teoloģijas semināra bāzes. Par fakultātes dekanu ievēlēts šī semināra rektors profesors R. Akmentiņš.

Kad padomes locekļi visi nobalsoja par fakultātes atjaunošanu, rektors profesors J. Zaķis teica šādus vārdus:

— Latvijas Universitātē ir Teoloģijas fakultāte. Mēs esam viena no pirmajām Universitātēm Padomju Savienības teritorijā, kas spērusi šādu soli. Universitātei ir jābūt tādai, kas darbojas savas tautas interešu labā. Labu veiksmi fakultātei jaujā mācību gadā!

Nobeigumā arhibiskaps K. Gailitis teica, ka tautas izglītības un garīguma izaugsmes veicinašanā Universitātei un Baznīcāi ir jāliek kopīgs ceļš.

Sēdē klāt bija
JOLANTA APINE

KĀ IR DROŠĀK?

Universitātes Padome atgādināja mazu lielo parlamentu. Tika noteikts stingrs reglaments strādat līdz pl. 17.00 un ne ilggāk. Tā arī notika. Runāja tikai tie, kas runāja. Žēl, jo starp jautātām gribētājiem bijām arī mēs — kā būt ar Universitātes avīzi? Preses konkurences cīņā pa vecam palikti nevar, bet varbūt jau pieteikoši labi reprezentējam Latvijas Universitāti?

Par I daļas darbu ziņoja Jānis Lācis.

Mums atļauts uzzināt it kā vienu par slepeno, t. i., ka šīs daļas darbinieki kārto slepeno dokumentu lietvedību, ar to saturu ie-

pazīstina LU vadību, kura uzliek savu vīzu, lai tie tālāk no-

nāktu pie adresāta. Glabā slepe-

nās topogrāfiskās kartes (ār-

mēs gan esot jau zināms, ka tās ir kļūdainas). Reģistrē slepenos zinātniskos datus. Ar zinātnisko

iestāžu vadītājiem kopīgi sastāda izziņas tiem, kas vēlas braukt uz ārzemēm. Apmēram 40 pa-

sniedzēji ir ar slepenības pielai-

di Nr. 2 un ap 200 ar pielaidi

Nr. 3.

Cietvielu fizikas institūta di-

rektors A. Siliņš ir pārliecināts, ka dabas zinātniekiem I daļa ir vajadzīga un viņi to arī finan-

sē. Arī ārzemēs esot cilvēki, kas kontrolē, vai ar attiecīgo firmu

pārstāvjiem var runāt.

Tātad, kāda virziena vērtību kritērijus izvēlēties par drošākiem? Rektors lika labi apsvērt, kādu diplomu išti vēlaties saņemt — Latvijas vai PSRS? Un, šķiet, mēģināja pārliecināt sevi ar savu citus, ka nav ko stiegties ar saviem diplomiem, kamēr nav īsta valsts gādība. To ilustrē-

dams ar piemēru, ka «Alfā» ne-nems darbā mūsu bērnus, jo tur kadru daļā neatzīst pat tādu jēdzienu kā Latvijas teritorija. «Jāizturē solīdi pret tautu, kas dzīvo mūsu republikā».

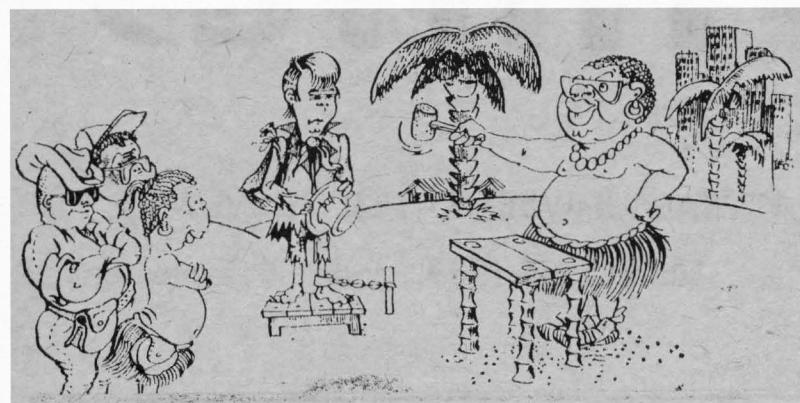
Tajā pašā laikā Universitātēs vadība aicināja būt patstāvīgiem — fakultātēm un katedrām pāšām lemt par jauniem zinātnu nosaukumiem, izstrādāt noteikumus, kādus grādus un par ko piešķirt.

Politekonomijas katedra nav slinkojusi, jo atrasts jauns nosaukums, turpmāk tā saukties — Ekonomikas teorijas katedra.

Tomēr radās iespāids, ka ne-vēlamies būt pārāk patstāvīgi, jo vairums atbalstīja R. Valvoda izvirzīšanu Tautas izglītības PSRS Valsts komitejas prēmijai, kaut gan kolēgi no citām ekonomikas zinātnu fakultātēm sa-šuta, ka viņi nav informēti, ka Maskavas universitātes Ekonomikas fakultāte izteikusi šādu priekšlikumu.

Kaut kas šajā Padomē sabie-dēja. Kas? Šķiet, secinājums — trūkst stīgas nostājas. Iespē-jams, ka nesaprotu neatkarīgas republikas augstskolas mērķus un uzdevumus, bet Matemātikas un informātikas institūta direk-tors N. Ustīnovs laikam izteica vispārējo noskoņojumu — jāgai-da, kā attīstīties notikumi un neatkarība vēl tikai jārealizē de facto. Drošāk, protams, nogaidit.

Padomē klāt bija
ILZE BRINKMANE

Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas speciālkorespondents laikrakstā «Plešums» ziņo, ka sakarā ar straujo pagaidu naudas kura krišanos pie mums — mazattīsto Afrikas valstu pirkspējigākie pilsoni gatavojas iepirkīt mūsu jaunos specialistus.

PAR BIJUŠO

Kur dzīvo pasniedzēji?

Visiem ir zināms, cik grūti mūsdienās Universitātes pasniedzējiem liegūt savu dzīvokli. Tādēļ interesanti uzzināt, kur dzīvoja LU pasniedzēji trīsdesmitajos gados.

Datus par tālaika docētāju dzīvokļu lielumu un labierīcībam varētu meklēt Rīgas pilsētas gruntsgabalu, ēku un dzīvokļu 1933. g. skaitīšanas pirmmatrīlos, ja tie arhīvos būtu saglabājušies. Tas prasītu lielu darba patēriņu. Toties viegli pieejamas ir pasniedzēju adreses, kurās ik gadus publicēja LU lekciju un praktisko darbu sarakstu beigas (turpmāk izmantošim 1939./1940. m. g. sarakstu). Vienlaikus izmantisim datus par dzīvokļu gada caurmēra īrēm, lai noteiktu rajonus, kuros bija labakie un dārgākie dzīvokļi. Saņemti dati publicēti «galvapsētas Rīgas statistiskā gada grāmata 1938». Aprobožīsimies ar profesoru kontingentu. Analogi izsārdni par docentiem un jaunakaijumiem pasniedzējiem varētu veikt kāds students kā savu kurš darbu.

Tajā laikā Rigu iedalīja 40 t. s. statistiskos rajonus. Par bāzi izmantsim četru istabu dzīvokļu videjī iebīja 708 iati. Ievērojami dārgāki dzīvokļi bija Vidzemes rajona, ko aptuveni ieziņē Marijas iela, Matīsa tirgus, K. Valdemāra iela, bulvari, — 846 lati, Bulvāru rajonā — 761 lati, Mežaparkā — 797 lati. Salīdzinājumam daži «lētākie» rajoni: Jugla — 371, Purvciema — 336, Kengaraga — 382, Zolitūde 300 lati. Tie ir vidējie lielumi. Konkrētu dzīvokļu ire vēl atkarīga no labierīcībām, dzīvokļa novietojuma nama, nama — mikrorajonā u. c.

Tagad, protams, rajonu presētijs ir citāds, jo centra dzīvokļu fonds ir ievērojami nolietots, toties jaunajos rajonos ir jaunceltnes. Un tomēr iegūt atsevišķu dzīvokļu bulvāru rajonā arī mūsdienās ir daudz bezcerīgāk nekā jaunajās apbūvēs.

1938./1939. m. g. LU strādāja 111 profesori. Nākošā mācību gada docētāju sarakstā ir uzrādītas 97 profesoru adreses. No tiem 44 jeb 45% no kopskaita dzīvoja iecienītājā Vidzemes rajonā. Sāvukārt no tiem Universitātes galvenai ēkai tuvajā Tērbatas, R. Blaumaņa, K. Barona, Dzirnavu, Lāčplēša ielas mikrorajonā — 13, Stabu (F. Engelsa), Gertrūdes (K. Marks), Baznīcas (E. Veidenbauma), Skolas (A. Upīša) un K. Valdemāra ielas mikrorajonā — 14, Ausekļa, Pumpura, Strēlnieku un piegulsošajās ielas — 10, Brīvības iela līdz Matīsa tirgum — 7 profesori.

Bulvāru rajonā dzīvoja 10 profesori. Iespējams, ka daļu no Vidzemes rajonam pieskaitītiem vajadzētu attiecināt uz Bul-

vāru rajonu, jo vairāk os iepriekš minētas ielas kruste bulvārus. Ar profesoriem visbagātāk bija Elizabetes (Kirova) iela, kurā dzīvoja 8 profesori.

Trešā dārgako dzīvokļu rajona — Mežaparkā — dzīvoja 6 profesori.

Ipatnējs stāvoklis bija Romas katoļu teoloģijas fakultātē. No tās 9 šata profesoriem 7 dzīvoja fakultates ēkā L. Altonovas iela 6. (Arkādija parka rajonā).

Dažādās Pardaugavas ielas vēl dzīvoja 11 profesori. Zinot tālaiķa Pardaugavas apbūves ipatnības, var pieņemt, ka lielai daļai bija personīgas mājas.

Jūrmala dzīvoja divi, bet Jelgava — viens profesors.

Nedaudz tālāk no centra un āpus ģeogrāfiskajiem prestiža rajoniem dzīvoja tikai 16 profesori, arī 16% no kopskaita. Tas vēl nav pierādījums, ka viņi dzīvoja viduvējos vai slīktos dzīvokļos. Praktiski visos Rīgas statistiskajos rajonos bija arī labi un plaši dzīvokļi. Tikai attālakojos rajonos tadu bija mazāk nekā centra rajonos un, nemot vērā ģeogrāfisko stāvokli, tie lētāki.

Apkopojot teikto, var secināt, ka trīsdesmitajos gados katrs profesors varēja atrast sev patikamu dzīvokļu vēlamā rajonā un speja par to arī samaksat samērā augsto ires maksu.

Vizuāli pārskatot docentu adreses, rodas iespāids, ka viņu dzīvesvielu sadalījums ir samēra līdzīgs. Jaunāko pasniedzēju dzīves vietas, protams, vairāk novirzītas uz attālākajiem un lētāku dzīvokļu rajoniem. Tomēr pārskatot tikai divas, trīs adresu saraksta lappuses, viegli atrast vairākus asistentus, kuri dzīvoja profesoru iecienītājā Elizabetes ielā, tāpat Brīvības ielā līdz Matīsa tirgum, K. Valdemāra ielā u. c. centra ielās. Elizabetes ielā vien — dzīvoja 20 LU pasniedzēji.

Salīdzinājumam būtu interesanti uzzināt pašreizējo LU pasniedzēju dzīves vietu ģeogrāfiju. Kā to uzlabot nācotnē, par to aicināsim domāt un rīkoties jaunievēlotos deputātus.

Mācīties gan kā studentam, gan aspirantam, gan doktorantam nav nekas cits kā izdarīt investīcijas savai personībai. Kurš sapratīgs cilvēks izdarīs ieguldījumus, ja iepriekš ir zināms, ka tie nerentēsies. Vienigi hobija pārņemts entuziasts iegulda līdzekļus vecās pastmarkas vai atklātnītēs, necerot (varbūt tomēr cerot?), ka šis valasprieks kādreiz dos arī ienākumu. Tādēļ izglītības un vienlaikus speciālistu reabilitācija ir iespējama vienīgi radot šiem speciālistiem reālas materiālas priekšrocības, kuras var kompensiēt attiešanās no daudziem dzīves labumiem ceļā uz šo izglītību.

Professors
OLGERTS KRASTIŅŠ

MACĪTIES GRIBOŠĀS PIRMKURSNIECES ŽĒLABAS

Jau pašā sākumā brīdinu — nedomājiet, ka protu tikai žēloties! Protu visu ko — ari uz bibliotēku iet. Gaišas cerības un zināšanu slāpes sirdi, neierastā Rīgas gaisa pilna krūts, un nupat studenta godā iekļuvušais cilvēcīš brašā soli kāpj pēc mācību grāmatām. Uz lasītāja kartes rakstīts: «P. Stučkas LVU Zinātniskā bibliotēka». Tas skan lepni! Un iespējīgās grāmatplauktu rindas, un laipnā apkalošana! Atliek tikai pateikt, ka tu esi Filol. fak. žurn. spec. I kursa stud., un simpatiskā bibliotēkā jau nolieks tev priekšā — apzīlin, kādu grāmatu kaudzī. Pilna soma, un pilna līdzpanēmusies kesele. Laimīgl aizstāvēju kravu līdz kopītīmu ceturtā stāva istabīnai un nolieku manā iepūšumā uz laiku nodotajā plauktā — lai pastāv, kāmēr ievajadzēsies.

Pirmais par mācīšanos no grāmatas ierunājās vācu valodas pasniedzējs. Te sagaida pārsteigums — vienīgais oficiālais mācību līdzeklis šajā priekšējā saucas «Posobije po nemēmekomu jāziku dā fakultetov žurnalistiki universitetov». Aizdomīgi. Izklausās pēc krievu, nevis vācu valodas... Angļiem gan labi, viņiem mūsu Universitātes Svešvalodu katedra izveidojusi metodisku izstrādi, lai varētu sistematizēt sabiedriski politisko leksiku, lasot izdevumus angļu valodā. Un vēl 2—3 citas «izstrādes», starp tām arī «English for learners of the Humanities» V. Agamāzjanovas redakcijā. Latmīgel!

Taču ar to brīnumi un nepatikšanas nebeidzās. Lai topoše žurnālisti labi apgūtu savu specialitāti, izdevniecība «Visšaja Škola» Maskavā sarūpējusi veselas trīs jaukās, jaunas grāmatības, dienīžel vietas iespiestas, izmantojot slaveno mūku Kirila un Metodija izdoto un vēlāk dažu kultūras darboņu uzlaboto slāvu alfabetu. To visu lasot, var labi apgūt ideoloģisku težu saturu un krievisko rakstību, bet grūtāk ir ar pāšu žurnālistiku. Nez vai šeit

neslēpjās viens atrisinājuma variants mīklai — kādēl latviešu valoda avīzēs (un ne tikai) ir rusificējusies un netīra, kādēl vairums mūžu žurnālistu ir neprofesionāli un nekompetenti?

Kā joti pareizi atzīmējusi kolēģe Zanna Acīga «Universitātes Avīzes» šā gada 17. maija numurā, grāmatas ārzemju literatūras vēsturē «latviešu valoda tiek izsniegtas līdzīgi kā zīpes pret taloniem un ari tikai atsevišķiem biedriem vai bledru grupām». Viņa tikai aizmirsusi piebilst, ka tle, kas nav īstie biedri vai neielipst biedru grupās, tā ari nedabū zināt, ka Feokrists patiesībā ir Teokrists un Jevripīdu sauc par Eiripīdu. Visinteresantākais, ka krievvalodīgo grāmatu pieteik un pāri paliek.

Tā pati nelaime ar literatūras teoriju. No krievu valodas speciālos terminus pārtulkot praktiski nav iespējams, rezultātā — pirms eksāmena Lāča bibliotēkā sacentīmies reto latvisko eksemplāru veiks-mīgā izķeršanā.

Protams, dažus priekšmetus var apgūt arī latviešu valodā — logiku, vēsturi, latviešu literatūras vēsturi, pat politekonomiju. Te gan jāpiebilst, ka Latvijas vēstures 20.—40. gados grūti atkaujties no fašistiskām klikēm un buržuāziskiem nacionālistiem, bet marķismā-lejnismā sastāvdaļa — politekonomija — pārliecinoši pierāda komunisma uzvaras nenovēršamību visas pasaules mērogā.

Žēlabu dziesma bēdīgi izskan... Runājot dzējniekā Dzintara Soduma vārdiem: («Svinīgi, pacilāti!»)

Mēs gribam būt paši savi krievi savā dzīmtajā zemē...

SINGELE

P.S. Konstruktīvus problēmas risinājumus neviens nav priekšā līcis, tādēļ stādās jautājums par to, kurš varētu pieņemt mērus un palīdzēt mums dotajā momentā uz vietām.

GALI TALONOS! (?)

1990. gada 14. maijā Latvijas Universitātes Studentu Arodkomiteja, pec fakultāšu ierosinājuma, griezās pie LU vadības ar sekojošu lūgumu:

4. Organizēt diētisko ēdināšanu Raiņa bulv. 19 ēdnīcā. Studentu poliklinikas uzskaitē atrodas 205 Universitātes studenti, kuriem nepieciešama diētiskā ēdināšana. Pašlaik diētiskā ēdināšana ir Aspāzijas bulv. 5, kur praktiski ēd tikai Finansu un tirdzniecības, Ekonomikas, Vadības un ekonomiskās informātikas fakultātes studenti, bet ēdnīcas jauda paredzēta 70 cilvēku ēdināšanai.

23. maijā sanēmām atbildi no LU SĒ apvienības direktorei S. Ozoliņai. Uzskatu par lietderīgu publicēt to pilnībā bez komentāriem.

«Uz Jūsu 90.05.14. vēstulē Nr. 62-1-83 2. punktā minēto par iespēju studentiem neizmantot atlīku no talonu vērtības saņemt skaidrā naudā nerēdzam pamatojumu, jo taloni izdoti pilnīgās barības saņemšanai un studentu veselības uzlabošanai, nevis naudas izņemšanas no kases. Tas novēd pie naudas izņemšanas no kases un vienlaicīgi saņemšanai preču apgrozījumu. Sāda sistēma ir kategoriski noliepta, jo bieži novēd pie launprātībām.

Pamatojums: PSRS Tirdzniecības Ministrijas pavēle Nr. 256 no 29. decembra 1973. gada, kura nav atmainīta ne no Latvijas TM, ne ari no Latvijas Ministru padomes puses.

Mūsu rekomendācija — izmaksāt talonu vērtību studentiem naudā no LU studentu arodbleidrības komitejas līdzekļiem un vienībām būs dota iespēja kur, ko un par kādu summu ēst pēc savas izvēles.

Uz 3. punktā minēto Burtnieku ielā Nr. 1 funkcionei ēdnīca ar darba laiku no plkst. 15.00—19.00.

Uz 4. punktā minēto atbildam, ka visu fakultāšu studenti var izmantot diētisko ēdienu zāli, kura ir atvērta Aspāzijas bulv. Nr. 5 2. ēdnīcā, bez tam Raiņa bulv. 19. citu ēdnīcu ēdinākartēs pastāvīgi tiek ieslēgti saudzējoši ēdienu.

DIREKTORE: S. OZOLINA»

P. S. Studentu arodkomiteja uzskata šādu situāciju par neapmierinošu un ari turpmāk traucēs SĒ apvienības mieru.

Būsim pateicīgi par informāciju un priekšlikumiem.

LU Studentu arodkomitejas priekšsēdētājs JANIS STONIS

N. B. Redakcija atvainojas par valodas kļūdām S. Ozoliņas atbildē.

Noslēgušās Latvijas Universitātes meistarū izcīnas sacensības.

LU MEISTARS'90

1. Centis Zītāns (Juridiskā fak.) — 24 p.

2. Romāns Lapīņš (Fizikas un matemātikas fak.) — 23,5 p.

3. Aigars Secis (Fizikas un matemātikas fak.) — 20,5 p.

4. Viesturs Lezdīņš (Vadības un ekonomiskās informātikas fak.) — 18,5 p.

5. Juris Cīnītis (Fizikas un matemātikas fak.) — 18 p.

6. Egils Vitols (Fizikas un matemātikas fak.) — 16 p.

LU MEISTARE'90

1. Anita Trumpe (Pedagoģijas fak.) — 37 p.

2. Līga Tomsone (Fizikas un matemātikas fak.) — 25 p.

3. Anita Stūrīte (Pedagoģijas fak.) — 21 p.

4. Meldra Lūse (Geogrāfijas fak.) — 15,5 p.

5. Zane Ivbule (Geogrāfijas fak.) — 11 p.

6. Inga Poša (Geogrāfijas fak.) — 9 p.

Universitātes tūristu salidojuma sportiskie rezultāti

1990. gada 12 maijs —

* **nakts orientēšanās** viru distancē trīsdesmit deviņus konkurentus apsteidza **Mačulāns Roberts**, bet dāmu distancē starp trīsdesmit vienas jaunkundzes labāko rezultātu uzrādīja **Biezā Agnese**. Roberts pārstāvēja VEF fakultāti, bet Agnese — filoloģus.

НИКОЛАЙ РЫЖКОВ – ЖЕРТВА ЭКОНОМИЧЕСКОГО САБОТАЖА?

Мы, к сожалению, оказались страной, где во главе угла в экономическом и социальном плане была поставлена ложь. И первое, что нам предстоит преодолеть в рамках нашего раскрепощения, это стараться максимально уходить от лжи. Положение же наше, экономическое и социальное, чрезвычайно тяжелое. Фактически только Борис Николаевич Ельцин на съезде пытался очень четко провести эту мысль, — что у нас остается совсем мало времени.

Меня очень пугает, что сегодня Президентом нашей страны стал Михаил Сергеевич Горбачев. Поэтому что это человек, который не любит правды, это человек, который всегда максимально пытается уйти от горьких истин, нанести какую-то лакировку на действительность, пытается уйти от личной ответственности за определенные шаги. Поэтому я боюсь, что попытки продолжить и дальше так же честно разбираться во всем спектре наших бед и проблем, как это было во время отдушин, т. е. в предыдущие годы перестройки, могут быть прекращены, что этот процесс может вообще резко обернуться. Как может делать экономическую перестройку, безусловно связанную с необходимостью принятия мер, сущищих определенные экономические потери населения, человек, которого фактически народ не доверяет? Поскольку опрос общественного мнения фиксирует, что коэффициент популярности Горбачева начал падать, и в большом темпе. И я, как аналитик, специалист по изучению социальных процессов, должна автоматически, если подойти объективно и без всяких шор, заложить в виде очень вероятного прогноза такой фактор нашего ближайшего развития, как возникновение конфликта между народом и Президентом. Это соображение тем более правомерно при чрезвычайных полномочиях Президента и при том, что Горбачев не захотел пойти на прямые всенародные и альтернативные выборы.

Я не знаю, где будут люди, которые не боятся критиковать Горбачева, но считаю, что судьба у всех критиков будет достаточно тяжелой. Я думаю, крайне важно сейчас, пока не произошло очень сильной узурпации власти этим человеком, с учетом слабого голосования за него на съезде, пытаться максимально и в средствах массовой информации, и, может быть, через какие-то коллективные письма добиваться референдума. Потому что если не будет понята реакция народа на избрание Горбачева Президентом, то дальше уже весь народ будет за это расплачиваться.

В нашей стране в последние два года сформировалась ситуация экономического саботажа. Она развивалась вкупе с политическим заговором, только это очень уж долгий и сложный разговор...

Но наш премьер-министр, как человек, отвечающий именно за экономическое положение страны, в первую очередь становится первой и главной жертвой экономического саботажа. Ведь на самом деле по объему производства очень многих изделий наша страна не стала ниже уровня, чем была два года назад. По многим позициям, по которым сейчас товары в магазинах днем с огнем не найдешь, прирост 10 или даже 12 процентов, то есть даже выше, чем в начале этой пятилетки, однако товаров этих нет. И, кроме того, нет товаров, затрагивающих или только женщин, или только детей, или только мужчин, или семью. Короче, я как социальщик могу сразу понять, какой контингент населения, какие группы или слои стоят, например, за исчезновением того или иного товара, за его дефицитом. У нас не осталось почти никаких групп населения, где в связи с каким-либо актуальным для них товаром не возникало бы

раздражения в адрес экономической ситуации вообще.

В первую очередь, все эти стрелы критики направляются на правительство и на премьер-министра, и Рыжков колоссально занимирован в том, чтобы вот эту ситуацию экономического саботажа вскрывать. И я знаю, что он делал попытки раскола этих ситуаций: он стал в принципе сейчас опасной фигурой для определенных лиц. Во всяком случае,брос Николая Ивановича сейчас может быть очень выгоден для того, чтобы опять-таки честно не разобраться в итогах перестройки, в том, что в конце концов у нас произошло в экономической области за эти пять лет.

Зададимся вопросом, почему Горбачев так форсировал введение президента, настойчиво отказываясь от нормального порядка изменения законов и Конституции. На мой взгляд, есть две глобальные причины. Попытаться остановить распад нашей империи, поскольку было уже очевидно, что Прибалтика выходит из повиновения, начало поднимать голову и Закавказье, в частности, например, Грузия. И необходимость твердой руки определялась коллективной точкой зрения на свое-временность использования чрезмерных властных полномочий. Такой вот глобально-общий интерес характерен для всей нашей власти, например, структуры, понимающей, что они очень скоро могут потерять свои позиции в обществе.

Но, мне кажется, здесь есть еще и личный момент. Согласно моему видению кремлевской борьбы, Горбачев боялся и лично проиграть в рамках политической борьбы с правыми, хотя он, так сказать, к ним уже фактически и примкнул, только происходящее в стране, я уверена, ему все равно не будет прощено консервативной частью и нашего общества, и самое главное, людьми, стоящими у власти. Кроме того, я не исключаю, что необходимость президентства для него обусловлена фактами личной биографии. Не углубляясь в эту проблему, отмечу, что это связано с выступлением депутата Иванова по телевидению.

Сегодня нередко пытаются представить гдляновское дело «делом о хлопке», хотя Гдлян вел другое дело. А сама история Гдляна и Иванова — это вовсе не уголовное, а политическое дело. Это очевидно. Дело может найти справедливую основу для своего решения только после того, как будет восстановлено справедливость на уровне Верховного Суда СССР. Но там, как мы видели, оправдывают махровых взяточников. А сейчас будет сделано все, чтобы Гдляна с Ивановым напрочь убрать с политической арены, чтобы реализацию наветов и фальсификаций, мне пришлось даже подать в суд на Роя Медведева за распространение клеветнических слухов.

К исключению Гдляна и Иванова из партии я, естественно, отношусь отрицательно, потому что это люди честные и мужественные. Узнав об их исключении, я через день также подала заявление о выходе из кандидатов в члены партии. Вступая, я, хотя и знаю положение изнутри, наивно думала, что рамках партии нужно торопиться делать демократические преобразования, но оказалось, там не торопятся. И я благодарна Гдляну и Иванову за то, что они боятся до конца с Прокуратурой СССР.

Записка: «Учитывая сокрытие грехов лицами из высших эшелонов власти, не считаете ли Вы, что надо ввести в практику клятву любых кандидатов на посты?». Считаю. И клянусь, что не имела, не имею и не буду иметь никаких дел с мафией.

ТАТЬЯНА КОРЯГИНА.
«Литератор», орган ленинградских писателей, апрель 1990 г. Сокращениями.

Kopējās nākotnes vārdā...

Ar šādu devizi no 8. līdz 16. maijam Bergenā, Norvēģijā notika starptautisks forums, ko rīkoja Eiropas Ekonomiskā komisija un Norvēģijas valdība. Šī konference, kurā piedalījās 34 valstu vides aizsardzības ministri, bija veltīta starptautiskās Brundlandes komisijas «Par apkārtējo vidi un attīstību» darības pārskatam un papildus pasākumu organizēšanā apkārtējās vides aizsardzībā. Latviju šajā forumā pārstāvēja Vides Aizsardzības kluba Ekoloģiskā departamenta vadītāja Māra Siliņa, Latvijas Universitātes Ekoloģiskā centra direktors Raimonds Ernšteins, kā arī Valsts dabas aizsardzības komitejas Ekoloģiskās izglītības un audzināšanas nodajās priekšnieks Edgars Aprenārs.

Tikšanās mērķis bija paplašināt sadarbību ekonomikā un tirdzniecībā, rūpniecības tehnoloģijā, ekoloģijā un dabas resursu racionālā izmantošanā.

Sagatavošanas komisija 1989. gada rudeni pabeidza četru, patlaban visaktuālāko problēmu tēmu izstrādi Bergenes konferencē.

1) līdzsvarota ekonomiskā politika (Economics of Sustainability),

2) sabiedrības apziņas un līdzdalības līmena paaugstināšana (Awareness Raising and Public Participation),

3) enerģijas izmantošana (Sustainable Energy Use),

4) sabalansēta rūpniecīcīkā darība (Sustainable Industrial Activity).

Bergenes foruma darību varētu sadalīt vairākās daļās, jo paralēli valdības ministru sesijai notika neformālo organizāciju (Non Government Organisation) un vienoti ekoloģijai un attīstībai (Solidarity for a Equality Ecologie and Development) konferences, kurās bija pārstāvētas dažādas neformālās organizācijas no visas Eiropas, ne tikai «zaļās» organizācijas, bet arī pārstāvji no arodbiedrībām, jauniešu miera kustībām, sieviešu līgās, kopumā pāri par 500 cilvēkiem.

Veiksmīgi šajos pasākumos līdzdarbojās arī mūsu republikas pārstāvji, jo neformālo organizāciju konferences noslēguma dokumentā «Darības plāns» (Agenda for Action), ar kuru iepazīstināti ministru sesijas dalībnieki, kā arī Bergenes konferences noslēguma dokumentā — «Ministru deklarācijā», figurēja Latvijas Universitātes Ekoloģiskā centra iesniegtie priekšlikumi par jaunatnes neformālo ekoloģisko izglītību un audzināšanu, dabas un kultūrvēsturiskās vides mijiedarbību saistībā ar kulturas vērtību saglabāšanu un ekoloģisko bibliotēku un datu banku izveidošanu gan globālā mērogā, gan atsevišķu valstu līmeni.

«Ministru deklarācijā» tika atspoguļotas tās ekonomiskās un politiskās saistības, kuras savā starpā uzņēmās Eiropas Ekonomiskās komitejas dalībvalstis, pieņemā lēmumus par sagatavošanās akciju organizēšanu 1992. gadā Brazīlijā ANO iecerētajam Vispasaules kongresam, kurā pieņemtu konkrētu lēmumu par pasaules saglabāšanai. Tiešo sarunu rezultātā kā vienīgais konkrētais skaitliskais lēmums «Ministru deklarācijā» iekļuva dalībvalstu pārstāvju vienošanās par Co2 koncentrācijas samazināšanu atmosfērā par 20% līdz 2005. gadam.

Līdztekus konferencēm Bergenā notika arī starptautisks jaunatnes kongress, gadatirgi un izstāde, — kurā bija eksponētas tehnoloģiskās iekārtas, kas nodrošina ekoloģiski tīru ražošanu.

Konferences dalībnieka Raimonda Ernšteina stāstījumu pierakstīja BILS PURINS

«Возлюби...»

Эдгар ГРИНШТЕИН,
студент биологического факультета

1

С. Д.

Опадающий вечер над призраком властен любым,
Не прощая теням ни шелков, ни заплатанных рубищ.
И сколотишь поэтому крест, если слишком любим,
И поэтому будешь распят, если слишком полюбишь.

Неизбежность расплаты и есть та основа основ,
Пред которой входящие в эти врата откровенны;
Так, испробовав яви, лишаются спящие снов,
Так, предчувствуя холод, взахеб разжимаются вены.

И уже не понять, не вернуть разошедшихся прочь,
Как развеянный пепел уже не собрать воедино,
И тревожный оркестр исполняет кромешную ночь,
И стремится навстречу друг другу Титаник и льдина.

2

Ты придумаешь мир. Чтобы не было так одиноко,
И бездонная боль уходила в тяжелый песок.
Ты придумаешь тысячу лиц возле тысячи окон,
Чтобы Каждому кровью твою стучаться в висок.

Да услышится шум мостовых, словно поздняя осень,
И да сбудется поступь дождя, словно тысячи ног.
Ты свой мир наделишь отпущенем, как травы — покосом,
И останешься в нем, чтобы не был он так одинок.

3

Расставание с Балтикой
И опять твой прилив, и опять неотступен прибой,
И спасительней нет, нет тебя первозданней и ближе.
Твой песок принимает следы осторожно, как боль;
Твои волны страданье, как путь мой песчаный, залижут.

Просыпается ветер, и дни собираются в стаю.
Ты за мной не иди. Ты старший моих не нарушь.
Я ушел. Я уже ухожу. Я уже забываю
Даже имя твое, даже крик твоих птиц, даже плеск твоих душ.

4

Сергею Тыщенко

Подступает паденье. И листья, что с небом срослись,
В самом первом беспамятстве скомканы, брошены оземь.
Ты ведь помнишь: от осени лечит неверие в осень.
Ради бога, поверь, что листва опускается ввысь.

Посмотри — воскресить многое проще, чем в землю зарыть;
Только в этом одном несогласье меж верхом и низом.
Опускается лист, и пытается скрыться и скрыть,
Как же имя его, на какое распяты нанизан.

Мы торопимся вверх, как песчинки в потешных часах.
И опять города перевернуты вслед за часами.
И опять мы проходим сквозь полдень, и нежность, и страх.
Наши ангелы веруют в нас, если веруем сами.

И обычность чудес со случайностью крыши и лица
Поплынут за листовой, заглядясь в отраженье канала.
В той жизни, где, как ни старайся, не вспомнишь конца,
Начиная всегда с продолжения, а не сначала.

июль 1989 — февраль 1990

В ДРУГИХ ВУЗАХ

В учебный план юридического факультета Бакинского госуниверситета включенна новая дисциплина — основы мусульманского права. Курс введен по инициативе

кафедры теории и истории государства и права: из современных религий ислам наиболее тесно связанный с политикой, в нем сочетаются право и религиозные нормы.

МУСУ ВИЕСИ

No 21. līdz 25. maijam LU viesojās Gēteborgas Universitātes delegācija:
prof. Emins Tengstrēms un GU starptautisko sakaru sekretārs Dr. Kless Vertmans.

Attēlā no kreisās stāv:
prof. J. Mikelsons, GU prorektors E. Tengstrēms un doc. J. Bičevskis diskrētās matemātikas un programmēšanas katedrā.

ANDRA DZENA foto

ATGRIEZOTIES PIE PUBLICETA

Vēlreiz, kā veicas, braucot uz ārzemēm?

Kaut gan tehnisku iemeslu dēļ manam materiālam «Kā veicas, braucot uz ārzemēm?» bija nozudis paraksts, tas nebija paredzēts anonīms. Un atbildi no Jāņa Zidera gaidīju. Tomēr nesagaidīju, toties... sarunājos ar žurnalistikas specialitātēs 4. kura studentu SERGEJU KRUKE par braucienu uz Franciju.

— Tu brauci uz Nanti uz Eiropas žurnalistikas studentu forumu, lai diskutētu par tēmu «Ekonomika un žurnalistika». Kas vēl tur piedalījās un kādas ir galvenās atzītas?

— Sākšu ar to, ka Nante ir 30 km no Biskajas jūras liča un 400 km no Parīzes, taču ar ātrvilkcienu tur var nokļūt divās stundās. Eiropas žurnalistikas studentu forums dibināts pirms trim gadiem un vienu reizi gadā rīko konferences katrai citā pilsētā. Organizē žurnalistikas viengadīgā skola, kurā studē no visas Francijas tie, kam jau ir augstskolā iegūta kāda specialitāte.

Pēc viņu ielūguma šajā reižē bija sabraukuši ap 150 cilvēku no 24 Eiropas valstīm. Pakāpeniski pieaug to augstskolu skaits, kas iekļaujas šajā kustībā.

Diskutējot secināju, ka problēmas mums un viņiem ir līdzīgas un nojautu, kādas varētu sagaidīt nācotnē.

— Par ko konkrēti runājāt?

— Piemēram, arodbiedrības un žurnalistika; reklāmas ekonomika; preses likumi; attiecības ar ekonomisko varu (mafiju) utt.

— Vai studenti savā starpā atšķiras?

— Jā. Holandietes bija visskaitākās un visgarākās. Jautātas, kāpēc viņas tik slaidas, atbildēja, ka laikam tāpēc, ka Hollandē pūš stipri vēji. Bet vismazākās bija pašas francūzietes. Ja nospieiti, tad ārzemju studentiem ir lielāks informētības līmenis un viņi vairums zin daudzas valodas.

(Piebildišu, ka Sergejs šajā ziņā neatšķiras, jo pārvalda sešas valodas. — I. B.)

— Kāds bija sarunu rezultāts?

— Tika nodibināta Eiropas žurnalistikas studentu preses aģentūra. Tājā darbošos turpmāk ari es.

— Jauki, ka mūsu Universitāte palīdz studentiem redzēt pasauli, vai ne?

— Atļauj šo apgalvojumu nedaudz apšaubīt. Vismaz Universitātes ārējo sakaru daļā uzsāka, ka studenti ir mulķi, kas nezin, kā mūsu valstī attīstās izbraukuma procedūra. Neomulgi, ka jāstāgā neskaitāmas reizes, lai noskaidrotu konkrētu jautājumu, bet beigās visu tāpat jānokarto pašam. Izrādījās — nebijā pat noformēts komandējums. Sklet, ka atbalstīti tiek tikai plānetē ārējie sakari, bet pārējie — bremzēti. Rodas pamatotas bažas, ka visi ar rektoru priekšgalā spriedēlē, ka Universitātei ir jāiziet vismaz Eiropas aprītē, tāpēc visa vadība braukā pa ārzemē Šos sakarus meklēdami un, liekas, ka viņiem, tas ne iepāši izdodas, jo gala rezultāts, respektīvi, studentu izbraucēju skaits ir diezgan neliels. Ilgi noteik šo kontaktu meklēšana, bet nav ne ārzemju mācību literatūras, ne pasniedzēju.

Cienījamie Universitātes darbinieki, mazliet atpūšaties no nogurdinošajiem braucieniem Eiropas vilcienos, pataupiet Universitātes naudu, jo esmu atvedis līdzi sarakstu ar dažādu Eiropas universitāšu konkrētiem studentu uzvārdiem, adresēm, kuri jau tagad ir gatavi uzņemt gan mūsējos studentus, gan paši atbraukt uz šejieni.

Sarunājās ILZE BRINKMANE

STUDENTI!

Ja Jūs vēlaties atpūsties vasaras brīvlaikā, tad Studentu Iniciatīvas Fonds piedāvā Jums sekojošas atpūtas vietas un laikus:

— tūrisma bāze «BAKURIA-NI» (kalnos ar slēpēm) 154,—
11.07.—24.07.
26.07.—7.08.
18.08.—21.08.
22.08.—4.09.

— tūristu bāze «ZELTA

AUNĀDA» — Tbilisi 116,—
28.07.—11.08.

— tūristu bāze «GJANDZE-LIKS» — Baku 154,—
18.07.—31.07.
2.08.—15.08.

Ir iespējams atpūties un aktīvi padraiskoties Neatkarīgas Lietuvas Republikas galvapsilsētā Vilniā — 31.07.—6.08.

Sikāku informāciju Jums sniegs SIF koordinācijas centrā Raiņa bulvāri 19, 5. telpā, tel., 228320.

GAIDĀM!

biezputra un ābolu kompots. Prīmuss darbojas labi, bet ko viņš teiks rit? Un priekšā vēl tik daudz nezināmu un nejaūsu situāciju, no kurām jāprot lai-kus veiksmīgi izbēgt.

Atskan grupas vadītāja saudienis: «Atlet!» Un mēs atkal esam ceļā. Ejam 20 minūtes, tad atpūta 10 minūtes. Un tā līdz pusdienu laikam, kad varam nedaudz paklānot katrs pats savā nodabā, ieskatīties tuksneša pletīcīgajā dabā un tās iemītniekos — brūpurupučos. Tad atkal: «Atlet!» Ejot cauri mums tik neparastajām tuksnešām, laiks skrien nemanot, vākars jau klāt. Un tā visas šīs sešas dienas. Tomēr skaisti...

Kad gājām uz kalniņem, acīgāks vērotājs varēja manīt ari kādu bultu čusku, kas, savas straujas uzvedības dēļ, īpaši simptāiska nebija.

Divas dienas pavadījām Sultan-Uvais kalnos, nejaūsi pat iemaldījāmies marmora atradņu rajonā. Tas gan bija kaut kas pasakaīns!

Nuhusa, Tahtakupira, Tašauza, Urgenča, senā pilsēta Hiva, kuģu kapsēta Munaikā — tie ir vēl pāris punkti uz kartes, kur esam pabijuši un papēmuši līdz visdažādākos iespaidus gan par dienvidu kultūru, gan par tās jaudim. Taču vienlaikus ari mūs satrauca fakts par Amudarjas un Arāla likteni.

Pročams, dienvidu daba pava-sari ir burvīga, taču magnēts mūs drīz vien sāka vilkt uz māju pusi. Tā ir neaprakstāma sa-jūta, kas ar laiku pierīst, esot savu draugu un radu pulkā Lat-vijā.

INGA POISA,
Geogrāfijas fakultātes
2. kura studente

STUDENTA PARDOMAS

Kas ir tas magnēts?

Redzēt, izzināt, pārdzīvot — ģeogrāfa uz priekšu virzošie spēki. Vairāk, ātrāk, tālāk — karuselis, kurā rīkojam, kustamies un steidzamies gūt vairāk zināšanu, iespaidu, izjūtu. Vai cerēto sasniedzam? Jā, tākai... Bieži vien sanāk pamēt pārāk daudz vai arī mazāk nekā vajadzētu. Piebāzam faktu un iespaidu pilnas kabatas, mugursumas, fotoaparātus, sak, gan jau kādreiz sakātošu, sašķirošu, papriecīšos par tiem. Katram laikam ir savs magnēts, kam tiekam tuvāk pievilkti.

Bet pasaule mutuļo un virmo tev visapkārt. Kurp tad iet?

Soreiz kompasa adata aizvili-nāja mūs uz tālo Kiziluma tuksnesi. Tā mēs, 17 Geogrāfijas fakultātes studenti, entuziasma vadīti, atļāvāmies 17 jaukas pavasaras dienas pavadīt svelmai-najā dienvidu saulē un sešas no tām veltīt tākai un vienīgi tuksneša elcam. Tur bija ari citas grupas, kurus izvēlējās ne mazāk interesantus maršrutus. Mums, ģeogrāfiem, būtu grēks studēt un pasauli neizzināt.

Pārgājiena laikā es daudz domāju, vai šajā neparastajā pasaulei, kurā es iegāju pirmo reizi, man neiemirdzēsies jau sen meklētā zelta atslēga. Varbūt šeit, tuksneša klusumā, sāksies ceļš uz garigu harmoniju, spēju izprast svarīgo un mazāk svarīgo? Varbūt ceļš pašai pie sevis? Kad ieskatīšos sevī, varbūt spēšu pamānit ko jaunu ari tājos cilvēkos, kas atradas man blakus.

Mēs vēl tāk maz pazīstam da-

bu, kaut paši esam tās daļa. Ejot pa tuksneša gaišbrūnajām smiltīm garām ērkšķu krūmiem, nelieliem cinišiem, ferulu izteiksmīgajiem stāviem, saksauliem, priecājamies, ka aiz mums paliek vienīgi neizteiksmīgas, lai gan tomēr atpakaļ sausošas pēdas. Bet tuksnesi atpakaļ ceļa nav, ir vienīgi tāls, domās neaptverams ceļš uz priekšu. Tad patiesi gribas ticēt Artūra Gobas vārdiem:

«Ja gribi dzirdēt,
Kā ūdeņi dziesmu dzied,
Tad iemācies slāpt.»

Mēs ātri iejāmies tuksneša vidē. Saulei rietot un spožajai dienvidu mēnesnīcībai uzlecot, ju-tāmies īsti kā pasākā. Varbūt vi-sīs šīs dienas bija ari kā pasāka, kurā iegājuši daudz ko tomēr atstājām tur — ārpuse?

Tad prātā nāca dažādi izteikumi no tuksneša romantikas. Piemēram:

— Re, kur vēl viens brūpu-rupecis. Jau kāds deviņdesmitais.

— Saule te ir mana iena-iniecie, bet vējinš draugs.

— Puisīt, kur tavs skaistum-kopšanas salons?

— Gribi manīs biezputru...

Pagaidi tācu līdz brokastim.

— Kas stāstīs vakara pasacīnu?

Vietas jurtenē nodrošinātas visiem, bet kā būs ar krāsainām sapnišiem?

— Dod, dievīm, saldu miegu Rītā, agri piecēlties...

Atkal jauns rīts, dežurantu rosišānās ap brokastu galdu. Ēdienskartē sēn kārotā manām blakus.

Visas bija Jāņu zāles,
Ko plūc Jāņu vakarā;
Visi bija Jāņu bērni,
Kas Jānīti daudzināja.

Rīgas bērni danci cēla
Daugavīnas malīnā;
Joz, māmīna, zelta jostu,
Lai es teku pulciņā.

Jauni puiši, jaunas meitas,
Jāņu nakti neguljet;
Kas gulēja Jāņu nakti,
Tam Laimīte garām gāja.

Kas gulēja Jāņu nakti,
Mūžam sievas nedabūja;
Apsaķeris bērza bluki,
Guļ devīpas vasariņas.

Sanāciet, Jāņu bērni,
Jānim laimi vēlēsim;
Zirgiem zviegst, govīm maut,
Arājiem gavilēt!

Es uzliku Jānītim
Ozoliņa vainadziņu,
Lai dievs dod Jānītim
Ozoliņa stiprumiņu.

Redaktors A. JANSONS

